

Rozumieć Niemówienie

dla rodziców

Dziecko wstydlive, czy selektywnie mutystyczne?

StillLeben
e.V. Hannover

Na co należy uważać u dzieci z selektywnym mutyzmem?

W określonych sytuacjach dziecko nie mówi

W domu i w obecności znanych sobie osób (do których ma zaufanie) mówi

W takich sytuacjach dziecko zachowuje się nawet ekspresywnie i mówi stosunkowo dużo (chęć nadrobienia zaległości w mówieniu)

Poza domem dziecko ma trudności w nawiązaniu kontaktu z innymi (dziećmi) (np. powitanie, pożegnanie, podziękowanie, zapytanie)

W szkole bywa owo niemówienie, w zależności od możliwości, kompensowane dobrymi ocenami w pracach pisemnych

Dziecko sprawia wrażenie, że swoje otoczenie, w porównaniu ze swoimi rówieśnikami, bardzo uważnie obserwuje (również biorąc pod uwagę nastrój i emocje). Dziecko ma jednak często problemy z wyrażeniem swoich odczuć.

Jeśli dzieci milczą, pokazują zamiast tego często w komunikacyjnych sytuacjach / kontekstach:

- Błyszczący wyraz twarzy, sztywne wargi (brak uśmiechu), zdrętwiałe (bezmyślne) spojrzenie
- Brak kontaktu wzrokowego
- Zamrożone (skamieniałe): postawę/mimikę/gestykulację
- Usztywnione ciało, ściśnięte ramiona, zesztwniałe ręce
- Opóźnioną reakcję.

Informacja wychowawczynie powoduje u Pani M's spadek nadziei. Zmiana przedszkola/żłobka przed pięcioma tygodniami nie była rozwiązaniem problemu. Zatroskane słowa nowej wychowawczynie Neli brzmią jeszcze w jej uszach.

Nele była w przedszkolu bardzo cichym dzieckiem. Nie mówiła nic na powitanie, ani nic na pożegnanie i również na bezpośrednie wezwanie reagowała milczeniem. Właściwie nie zamienia z nikim ani słowa. Nele nie nawiązuje również z nikim kontaktu wzrokowego i sprawia wrażenie skamieniałej.

Wychowawczynie nie wiedziała, co dalej w tym przypadku robić, podobnie jak i matka, Pani M. Gdyż w domu Nele zalewa wszystkich potokiem słów, „mówi, jak najęta“, i również w towarzystwie swojej najlepszej koleżanki zachowuje się normalnie. Nie widać śladu wstydlivości.

Przyczyna musi leżeć gdzie indziej. Ale gdzie? I co można zrobić?

Rozpoznajecie siebie w tej historii?

Chcielibyśmy przekazać Państwu informacje o stosunkowo mało znanym obrazie zaburzeń, które być może pomogą Państwu.

Co to jest selektywny mutyzm?

Selektywny mutyzm opisuje trudności w mówieniu w specyficznych sytuacjach socjalnych (np. w przedszkolu/szkole) lub wobec określonych osób (np. wobec osób nie należących do ścisłego grona rodzinnego).

Nie istnieje jedna określona przyczyna dla „milczenia w określonych warunkach”; najczęściej związane to jest z całym ciągiem warunków.

Milczenie dzieci z selektywnym mutyzmem jest odbierane w jego otoczeniu (środowisku) jako zaburzenie interakcji i błędnie tłumaczone jako upór, przekora (krnąbrność) lub krańcowa wstydlivość.

Rodzice bywają z reguły przez wychowawców lub nauczycieli zagadywani odnośnie owego upartego milczenia. Mając nadzieję, że ich dziecko z tego “wyrośnie”, rodzice/rodzina czekają nieraz zbyt długo, nim zasięgną fachowej porady, czy wsparcia.

Nieraz pochopnie i błędnie przypuszcza się, że ma się do czynienia z autyzmem¹, dlatego prawidłowa diagnoza i odpowiednia terapia mają dla dotkniętego dziecka olbrzymie znaczenie. Doświadczenie pokazuje, że przy braku wspierającej terapii obraz zaburzenia może się silniej manifestować, przez długie lata utrzymywać i zaburzona forma komunikacji może przeciągać się aż do wieku dorosłego.

Co możecie jako Rodzice czynić?

Jeśli milczenie trwa 4-8 tygodni, należy poddać dziecko badaniu przez terapeutę mowy (logopedę).

Niezbędne jest tu przepisanie terapii mowy w ramach “Heilmittelverordnung” (przepisy odnoszące się do środków leczniczych), przez pediatrę lub lekarza HNO (“laryngologa”). Selektywny mutyzm zalicza się do zaburzeń rozwoju mowy i to musi być zaznaczone na zleceniu badania (na recepcie).

Terapia jest opłacana przez kasę chorych i przeprowadzana jest przez terapeutów mowy (logopedów, terapeutów mowy, nauczycieli oddechu- mowy- i głosu).

Zwracajcie uwagę na to, by wybierać terapeutów mających doświadczenie z tego typu zaburzeniami mowy, u którego

¹ mutyzm występuje dwukrotnie częściej, niż autyzm.

W niniejszym tekście nie rozróżnia się płci dziecka - problem dotyczy zarówno chłopców, jaki dziewczynek.

na początku terapii przeprowadzona będzie wyczerpująca rozmowa (wyjaśniająca). Ścisła współpraca między rodzicami, wychowawcami/nauczycielami i ewentualnie psychoterapeutami jest ważna, by osiągnąć skuteczne zmiany u dziecka.

Na co zwracać uwagę?

- Bierzcie swoje troski serio!
- Szukajcie pomocy u fachowców
- Szukajcie przyczyny (sensu) milczenia dziecka
- Dziecko samo z siebie nie może zwalczyć (zaniechać) milczenia, gdyż rozwijało się i utrzymywało się ono przez długi okres i należy w międzyczasie do osobowości dziecka
- Spróbujcie dojść do tego, co może dziecku pomóc
- Utwierdzajcie dziecko na każdym etapie postępu
- Nie stawiajcie jednak dziecka w centrum uwagi
- Zachęcanie jest lepsze, niż wymaganie
- Każde dziecko znajdzie swoją drogę do mowy (mówienia)
- Terapeutów znajdziecie na naszej stronie internetowej.

Pomocne pytania:

- Wie, wann und mit wem kommuniziert Ihr Kind schon?
- Jak, kiedy i z kim komunikuje się dziecko?
- Jak reagujecie Państwo, jak inni, gdzie i jak na Niemówie nie dziecka?
- Jakie inne środki nie-mowy (gestykulacje, mimika) używa Wasze dziecko?
- Co czyni Wasze dziecko zamiast mówić?
- Co uzyskuje (jakie cele osiąga) dziecko poprzez milczenie?
- Potrafi Wasze dziecko nawiązać kontakt wzrokowy?
- Potrafi Wasze dziecko odpowiednio reagować na polecenia?
- Jak może (potrafi) osiągać swoje cele?
- Istnieją wyjątki? (Powiedziało coś Wasze dziecko “przez pomyłkę”? Gdzie, kiedy, z kim?)
- Co potrafi Wasze dziecko szczególnie dobrze?

Przetłumaczony folder z stowarzyszenie:

StillLeben
e.V. Hannover

StillLeben e.V.
c/o Julia C. Reimelt

Zum Hainholz 51
D-37181 Hardegsen
info@selektiver-mutismus.de
Nasz numer telefonu znajdziecie
Państwo na naszej stronie internetowej.

www.selektiver-mutismus.de